

Školáček

Časopis Základní školy v Mníšku pod Brdy

Únor 2022

Obsah

- 2 Rozhovor s paní ředitelkou
- 2 Hurá na palubu, Den veteránů
- 3 Projekt Patron, O plýtvání jídlem, Martinské pečení,
Pěšky do školy, Projekt Komenský 2020, Snídaně ve škole,
- 4 Dary Tří králů, Divadlo v 6.C, Roboti, Za hvězdou Davidovou

4 Naši literáti

Pozvánky do Chouzavé a Stříbrné Lhoty, Zdravá výživa, Moje sestřička,
Poučení Apolenky, Obr, Vypadlý zub, Jak zahnat nudu

Chtěli bychom vybudovat venkovní prostor pro setkávání

Rozhovor s paní ředitelkou
Michaelou Pažoutovou

Paní ředitelko, máme několik nových učeben, kolik stály?

Nové učebny, které jsme realizovali během tohoto a loňského školního roku – což byla jedna učebna chemie, jedna učebna fyziky, jazyková učebna a jedna IT učebna – stály něco okolo tří milionů korun.

Plánují se do budoucna ještě další nové prostory?

Určitě ano. Chceme vybudovat komunitní prostor, který by byl určen pro setkávání rodičů, žáků a učitelů. Ideálně by měl být umístěn ve venkovních prostorech a být energeticky soběstačný. Chceme požádat o další dotace, brzy bude vypsán nový IROP projekt, ve kterém bychom rádi požádali o finance.

Co vše se v naší škole změnilo od vašeho příchodu na pozici ředitelky? Jak škola tehdy vypadala, kolik zde bylo žáků?

V době mého nástupu měla škola dvě budovy, jednu tělocvičnu, neměli jsme vlastní jídelnu a školu navštěvovalo přibližně 420 žáků. V současné době je to cca 950 žáků. Ve škole tehdy nebyly v dostatečné míře rozšířeny technologie a výukové prostředky: nyní máme už v každé učebně dataprojektor, každý vyučující má svůj vlastní notebook, v kabinetech máme tiskárny. Máme dvě počítačové učebny a snažíme se jít s dobou: pořídili jsme Blue-Boty pro seznámení s programováním pro nejmenší děti, nakoupili jsme robotické stavebnice VEX Go a podporujeme IT vzdělávání v co nejširší možné podobě. Kromě klasických PC učeben, které pracují pod operačním systémem Windows, máme výukové programy na bázi iOS, tedy iPady. Nedávno jsme také pořídili další, novější sadu iPadů. Současně pořízujeme první mobilní učebnu s Chromebooky, aby žáci měli co nejširší záběr toho, s čím vším se v naší škole seznámí.

Co se týče rozprostření školy, v současné době máme školu ve třech budovách, máme dvě tělocvičny a vlastní jídelnu. V době, kdy jsem přišla, ve škole pracovalo přibližně 40 fyzických osob a dnes tu pracuje téměř o stovku lidí více. Ten nárůst je obrovský oproti tomu, co bylo před deseti lety.

Je něco, co vám ve škole vadí?

Kromě zmíněné přeplněnosti mi samozřejmě vadí vandalismus, se kterým se bohužel také setkáváme. Vy sami to určitě víte a věřím, že většině našich žáků to není příjemné, ale rádi bychom eliminovali i těch pár jedinců, kteří nám kazí obrázek, jak by naše škola mohla vypadat. Věřím, že se nám to podaří, a to zejména díky celému našemu kolektivu, ve kterém je tolik čestných a pracovitých lidí, se kterými se navíc dobře komunikuje.

Jste na naše učitele a žáky hrdá?

Určitě jsem hrdá a myslím si, že právem, protože si cením jejich profesionalitu, obětavosti učitelů, jsem velice ráda, že pracuji v takovém kolektivu,

který je obrovský, a přesto velice spolupracující a lidé si tady vzájemně velmi pomáhají. Důkazem je mi vyjádření nových lidí, kteří sem přijdou z jiných škol, a hodnotí, jak to fungovalo na jiné škole a jak to funguje tady u nás. A moc si pochvalují, že tady vždy dostanou pomocnou ruku, což je hodně fajn. Druhým důkazem je to, že máme několik kolegů, kteří se k nám vrací, přestože od nás odešli. To nás těší.

Jak komplikují chod školy opatření proti covidu?

Komplikují ho opravdu hodně. Kromě testování, které musíme provádět každý týden, musíme zanášet informace, kolik jsme měli pozitivně testovaných, do systému pro Krajskou hygienickou stanici. Přípravujeme i takzvané trasování v dané třídě, v níž se vyskytne pozitivně testované dítě, zaznamenáváme, kdy naposledy přišlo do styku s ostatními dětmi a zda to bylo po delší dobu. To všechno jsou veliké komplikace a veliká časová zátěž.

Paní ředitelko, jak se bude nyní řešit situace s jídelnou?

Po jednání zastupitelstva jsem Radě města navrhla dočasné vyřešení situace, aby se mohli stravovat jak žáci druhé ZŠ, tak i zaměstnanci naší školy. Je to ale opravdu dočasné řešení, proto je nutné co nejrychleji pracovat na tom, aby se z nevyužitého prostoru kavárny stala plnohodnotná kavárna a zároveň i výdejna / vývařovna pro děti ze ZŠ Komenského 886. Paní Tkáčová mě oslovila s nabídkou možného mobilního občerstvení. Já ji následně propojila s panem Kožíškem, který v tu dobu již hledal vhodného provozovatele kavárny / výdejny. V tuto chvíli mám informace přímo od paní Tkáčové, že v březnu 2022 otevře ve volných prostorech v Pavilonu vedle sálu kavárnu a od dubna by chtěla otevřít již i stravování dětí i zaměstnanců ze ZŠ Komenského 886.

Děkujeme, že jste si na nás udělala čas.

Já také děkuji za rozhovor a budu se těšit někdy příště.

SAMUEL MESTIC A MARTIN KAŠPÁREK, 7.D

Hurá na palubu!

Prvníáci z třídy 1.D byli na začátku září slavnostně pasováni na plavčíky. Papírovou lodičku se svým jménem pustili na vodu a mohutným fouknutím se symbolicky vydali na dobrodružnou plavbu. Poté zazvonili lodním zvoncem a na krk dostali kotvu s nápisem „Plavčík 1.D.“ Nakonec otiskem prstu stvrdili dodržování námořnických pravidel své třídy. Bon voyage a žádná ztroskotání!

ZUZANA HEZKÁ, TŘÍDNÍ UČITELKA 1.D

Den veteránů .....

Byl to obyčejný čtvrtek, ale byl něčím výjimečný. A to konkrétně datem 11. 11.. Víte, co se v tento den stalo? My ano. 11. 11. 1918 v 11:11, přesně před 103 lety, byla Versailleskou mírovou smlouvou ukončena 1. světová válka. Proč si to připomínáme červenými máky? Vlčí máky pokrývaly během 1. světové války na západní frontě místa padlých. Den válečných veteránů nicméně nepřipomíná jen hrdiny z této války. Rudým vlčím mákem na klopě se vzpomíná na ty, kteří se zapojili do boje za svobodu. „Na flanderských polích“ je slavná báseň kanadského lékaře a básníka, podplukovníka Johna McCrae, v níž vyjadřuje svůj smutek za padlého přítele v boji.

Náš pohled

V tento výjimečný den jsme jakožto žákyně 9. třídy vyrazily do mníšeckých ulic s kasičkou a červenými máky. Náš první dojem z toho byl nervózní – co když nás s tím někdo pošle pryč? Nervozita po chvíli přešla a my se mohly v klidu věnovat prodeji vlčích máků. Naše ne úplné dobrá zkušenost byla tehdy, když se nás někdo zeptal, co se 11. 11. stalo, a my byly zaskočeny. Naopak dobrá zkušenost byla paní, která nám do kasičky darovala peníze a nevzala si mák. Den válečných veteránů jsme si obě moc užily a doufáme, že se na tento výjimečný den nebude zapomínat.

JOLANA FILOVÁ A LUCIE SPÁLENKOVÁ, 9.A

Na polích flanderských
vlčí máky kvetou,
tam mezi kříži, řada za řadou.
Zde hrob je náš.
Však mezi červánky,
na nebi modrém
slyšte skřivánky,
když dole kanóny
tu svoji píseň řvou.

Úryvek z básně v českém překladu
Jindry Svitákové

Poznámka redakce: Celkem se v naší škole podařilo přispět do sbírky organizace Post Bellum částkou 2 038 Kč

Radost z pomoci nováčkům .....

Naše základní škola spustila projekt Patron, který má za úkol pomoci prvňáčkům zařadit se do nového prostředí, nového režimu a chodu naší základní školy. Položili jsme Patronům a třídním učitelkám prvňáčků otázky ohledně projektu. Patroni si propojili projekt se vzpomínkou na jejich nástup na základní školu.

Co tě vedlo přihlásit se do projektu Patron?

Julie F., 8.A: Podílela jsem se na zakládání projektu.

Klára K., 7.A: Když si vzpomenu na to, že jsi prvňák a přijdeš do úplně nového prostředí, někam, kde to vůbec neznáš, tak je dobré tady někoho mít.

Co máš v plánu pro další schůzku s prvňáčkem?

Julie F., 8.A: Povídat si a více se seznámit.

Standa J., 8.C: Projít s ním školu a ukázat mu, co je tu nového, různé třídy a co se učíme.

Klára K., 7.A: Zeptám se ho, jestli je všechno v pohodě.

Co zatím obnášelo se stát Patronem?

Magdaléna K., 8.D: Občas vynechat přestávku a jít za prvňáčkem s něčím pomoci.

Standa V., 8.C: Štěstí z toho, že když jste patron a ukážete prvňáčkovi něco nového, tak on je z toho šťastný. A pak se i vy cítíte, že jste šťastní.

O vysvětlení, jak projekt vlastně vznikl, redakce požádala pana učitele Josefa Porsche: „Přesně před rokem jsme se my – pedagogové – rozhodli posunout naše dlouhodobé cíle. Setkali jsme se v poradním kruhu – netradičně online – a zaměřili se na cíl „žáci se zapojují do chodu školy“. Během procesu získal největší ohlas mimo jiné projekt Patron. Myšlenka je jednoduchá: starší se starají o mladší. Když jsme pak přednesli návrh žákům 2. stupně, zájem byl veliký. Ve škole tak začalo působit několik desítek Patronů v prvních třídách. Ačkoli jsme stále v záběhu, věříme, že Patron bude průvodcem svému mladšímu spolužákovi až do doby, než se ten sám Patronem stane.“ zakončil Josef Porsch.

Názory Patronů jsou pozitivní, budou mít třídní učitelé prvňáčků pohled také pozitivní, nebo naopak negativní?

Jak vnímáte jako třídní učitelka projekt Patron a jaké jsou prozatím plusy a mínusy?

Zuzana Hezká (třídní učitelka 1.D): Projekt Patron vnímám velmi pozitivně, protože děti se seznámí se staršími spolužáky, kteří s nimi projdou školu a ukáží jim vše potřebné. Mohou jim pomoci

i v budoucnu a pokud se to dobře uchopí, tak je to určitě dobrý nápad. Je důležité, aby byly přesně stanovené časy, kdy děti mají chodit.

Jaký byl váš první dojem z projektu Patron?

Lenka Desortová (třídní učitelka 1.C): Myslím, že se teď ukázalo, že je to fajn, že Patroni chodí. Ještě by se mi líbilo, kdyby přišli a třeba i ostatním dětem vyprávěli, co se

jim stalo ve škole a různé příběhy.

Zasahují vám patroni do učebního plánu?

Lenka Desortová (třídní učitelka 1.C): Nijak nezasahují. Klidně by se mohli i více zapojit do výuky. Mohli by vést nějaký projekt pro ty menší, třeba přijít do hodiny a pomoci mu během výuky, ale jsou to jen nápady.

JOLANA FILOVÁ A LUCIE SPÁLENKOVÁ, 9.A
A REDAKCE

Jak se žáci chovají ke školnímu majetku

Děje se například házení s jídlem do skříněk, pišou se na záchody sprosté vzkazy, tahá se tam za kohoutky. Proto žáci nesmějí chodit o hodině na WC. Jakmile si žáci vyzvednou stravu, kterou dostáváme do školy, tak s tím jídlem hrají různé hry, např. fotbal, házenou, vybíjenou, nebo to rozšlápnou či zahodí. Ale to už se vymyslelo, děti si tu stravu berou, až když jdou ze školy domů.

Také se v šatnách vykopávají a pomalovávají skřínky. „Je to nehorázné vandalství, protože škola za to utratí spousty peněz a žáci to během pár vteřin zničí,“ myslí si Viky L. ze 7.D.

K napsání tohoto článku mě motivovalo to, že my se tady máme dobře a velká část žáků plýtvá jídlem. Děti v chudých zemích nemají co jíst a těm dětem by to udělalo hroznou radost, nám to třeba ani nepříjde. Na pomoc chudým zemím existují různé nadační fondy, třeba UNICEF. Takto získané jídlo může i zachránit život. My vyhodíme sýr možná za 20 korun a tolik sýrů, kolik vyhodíme, by mohlo nakrmit celou africkou školu.

MARTIN KAŠPÁREK, 7.D

Zapni fotoaparát ve svém telefonu, namíř ho na QR kód. Když jsi na wi-fi nebo na datech, připojíš se na školní web.

Náš školní rok: všechny důležité datумы.

Navštivte svůj Edookit.

Martinské pečení v 1.D

jako se Martin podělil o svou polovinu pláště.

ZUZANA HEZKÁ A DĚTI Z 1.D

„Jede Martin na koníčku, slyšíš cinkat podkovičku, podkovička pěkně zvoní, na nebi se vločky honí...“ Tuto krásnou písničku o sv. Martinovi si letošní prvňáčci z 1. D zpívali při svém prvním velkém pečení svatomartinských rohlíčků ve školní kuchyňce. Rohlíčky se plnily ořechovou nádivkou, marmeládou a nutellou. Na každého se dostalo, a navíc se podařil dobrý skutek. Podělit se s někým blízkým o svůj druhý upečený rohlík... Stejně,

Pěšky do školy

Žáci druhého stupně se 21. září vydali od zámku na náměstí ke škole. Zúčastnili se tak akce Pěšky do školy. Shromáždili se v půl osmé a někteří si s sebou vzali i domácí mazlíčky. Procházka se zúčastnilo i několik učitelů, kteří na akci dohlíželi. Cestou se připojilo i pár dalších žáků, kteří se chtěli zúčastnit. Celá akce trvala asi 15 minut. Pro mě byla akce náročná, protože fotoaparát byl těžký, ale stálo to za to. Na pocity jsem se zeptal spolužáka Martina: **Jak se ti akce líbila?** Hodně se mi líbila, protože jsem se nadýchal čerstvého vzduchu a prošel jsem se. **Byla pro tebe akce fyzicky náročná a jestli ano, tak proč?** Ano, byla, musel jsem se rvát se psem a běhat za ním.

Proč sis s sebou vzal domácího mazlíčka, svou Misi? Abych ji všem ukázal a aby se bavila. Mám ji rád a budu rád, když se mnou půjde. A ona bude taky ráda.

TOMÁŠ FREUDL, 6.D

Komenský i na 1. stupni

Do projektu Komenský 2020 se zapojili žáci mnoha tříd napříč 1. i 2. stupněm. Myšlenkové mapy na téma Jan Amos Komenský tvořily v prouce například děti ve 3.E pod vedením paní učitelky Karolíny Moslerové.

ZORA KASIKOVÁ

Komenský v 7.D

Komenský 2020 je akce, která má objasnit život Jana Amose Komenského a jeho poslání o nápravě světa. Bylo to dost zajímavé, měli jsme to rozdělené na dvě etapy. Jedna etapa byla o životě Komenského, co všechno zažil, co vše se mu stalo atd. Druhá etapa byla o tom, co my bychom mohli změnit na škole. Za nás jsme si vybrali školní bufet. Dělalí jsme časovou osu svého života, to mě bavilo hodně a já jsem tu svou timeline ani nedodělala, protože mám tak obsáhlý život, že jsem ani nevěděla, o čem začít.

VIKTORIE LIŠKOVÁ, 7.D

Snídaně ve škole.....

„Na snídani? Do školy!“ je akce, které se účastní všechny třídy od 1. po 9. Peníze, které se vydělaly, půjdou na sadbu stromů v mnišských lesích a v okolí. Učitelé řekli dětem, ať – pokud chtějí – napečou koláče, slané šneky atd. Děti, když mohly, tak napekly. Akce se konala každý pátek v říjnu. Dohromady se vydělalo 84 496 Kč.

Mně ta akce přišla jako dobrý nápad, protože škodíme lesům tím, že tam necháváme odpadky. Tím, že vysázíme stromy za peníze ze Snídaně, tomu lesu a přírodě můžeme pomoci. Pro mne jako pro prodejce to bylo hodně rušné, hodně jsem si to užila a líbilo se mi, že peníze jdou na dobrou věc. Přišlo mi, že sadba stromů vykonala svoje – když lidé slyší, že výtěžek jde na sázení stromů, přijde jich hodně.

VIKTORIE LIŠKOVÁ, 7.D

Tři králové přinesli dary

Tři králové v doprovodu své družiny z 1.D chodili koledovat, zpívat a přát hezký nový rok 2022. Jako dary nesli čerstvý teplý upečený chléb, PF přání a košík s jablky a ořechy.

ZUZANA HEZKÁ A TŘÍDA 1.D

Třída 6.C zahrála divadlo

Šestáci pod vedením paní učitelky Prausové zahráli v poslední předvánoční den divadlo s názvem Vánoční koleda (na motivy povídky Ch. Dickense). Hlavní roli – Ebenezera Vydřigoše – ztvárnil Ondra Kršek. Zapojila se celá třída a pozvaní učitelé i paní ředitelka si představení moc užili.

JANA PRAUSOVÁ A 6.C

Začínáme s roboty.....

V naší škole, respektive ve školách obecně, dnes připravujeme děti na život ve světě, o němž vlastně nevíme, jaký bude. Nepochybně bude jiný než dnes a technologie v něm budou rozhodně hrát obrovskou roli. Už dnes se běžně setkáváme v nejrůznějších oblastech s robotickými zařízeními, jak v domácnostech, tak v práci. A tak zájem i příprava na tzv. novou informatiku nás vedly k tomu pořídit pro naše žáky robotické vybavení. Blue-Boti najdou využití v různých předmětech zejména na 1. stupni a děti si díky nim osvojí základy krokového programování. Stavebnice VEX Go umožňuje sestavovat mechanická i robotická zařízení a ta pak programovat. Věříme, že díky těmto pomůckám bude výuka v naší škole ještě bohatší.

ZORA KASIKOVÁ

Z tvorby našich žáků:.....

Chouzavá

Chouzavá je nádherné klidné místo a má tam domov spousta lidí a živočichů. Nemyslete si, že je to nudná mrňavá vesnice. Je tam spousta a spousta krásných míst. Je tam třeba studánka, louky, lesy, dokonce skály. Nedaleko Chouzavé je Kytín a Voznice, kde jsou různé slavnosti jako pouť, masopust a Den dětí a tak dále. Ale i na Chouzavé se něco děje, ale ne tolik. Koleduje se tu někdy, vede tudy i závod v běhu nebo na kole. Když je léto, tak je tady hodně turistů, to byste mohli navštívit Chouzavou. Tak ahoj.

NIKOL MICHELOVÁ, 4.E

Stříbrná Lhota o Vánocích

Lhotka je o Vánocích moc krásná. I díky našim tátům, kteří o vánočním čase makají a makají, abychom si my děti Vánoce užili. Polévají kluziště vodou a skoro vůbec nejdou spát. My děti občas pomáháme, ale jen občas, naši tátové jdou makat v 19.00 a vrací se domů kolem 1:30 ráno. Také se ve Lhotce rozsvěcí vánoční stromeček. A skoro všichni mají svítivé ozdoby a díky tomu pak celá Lhotka září a je to moc krásné. Tak se tam můžete přijít podívat a zažít kouzlo naší Stříbrné Lhotky.

VERONIKA SVOBODOVÁ, 4.E

Moje sestřička

Moje sestřička se jmenuje Lori. Hrozně ráda si kreslí a hraje si. Pořád mně chce chodit do pokoje. Má dva roky. Vstává velmi brzy, třeba v pět hodin. Vůbec nechce jíst maso, ale sladký, ale je hubená. Když

byl Mikuláš, tak se bála a brečela. Pořád chce chodit ven. Většinou chodíme na Skalku a někdy chodíme i na hřiště.

VIVIEN VORLOVÁ, 4.E

Zdravá výživa

Žila jednou jedna hranolka, neměla moc kamarádů, protože byla nezdravá. Každý den si z ní všichni ve škole dělali srandu, smáli se jí a šikanovali ji. Vždy, když přišla domů ze školy, tak z toho měla deprese. Ale jednou toho bylo tak moc, že to všechno chtěla skončit. Skočila z okna, ale těsně před pádem ji zachránil bůh, řekl jí, že to nestojí za to a změnil ji na brokolici. Všichni byli pak šťastní až do konce. Poučení: Jezte zdravě nebo se budete chtít zabít a stanete se brokolici.

MATĚJ MATĚJKA, 8.B

Poučení Apolenky

Ahoj, jmenuji se Apolenka a je mi 9 let. Všichni říkají, že jsem líná, ale já si to nemyslím, Mám psa, jmenuje se Togsly. Za chvíli bude muset mít novou boudu, roste jako z vody. Mám dvě sestry a jednoho bráchu, jmenují se Robert (je mu 21), Eliška (té je 12) a Kristy (té je 14). Minulý týden Eliška šla na oslavu své kamarádky. Zeptala se mě, jestli nechci jít s ní. Přikývla jsem, ale nebyla jsem si úplně jistá, jestli jsem si vybrala dobře. Šly jsme pěšky, protože Eliška říkala, že je to kousek. Připadlo mi, že jsme šly tři hodiny (Proč jsme jenom

nejeli autem?). Když jsme tam konečně došly a vešly do dveří, všichni se na mě dívali a šuškali. Cítila jsem, jak rudnu. Když jsme jedli dort, každý chtěl, abych mu něco podala, ale já jim to nepodala (mají smůlu, že je to moc daleko, ať si to vezmou sami). Když bylo po oslavě, šly jsme s Eliškou zpátky domů a hned jak jsem přišla, táta mi řekl: Apolenko, pojď mi pomoci, musíme postavit Togslymu boudu! (Proč to musím dělat já, proč se nezeptá Eliška?) Běžela jsem dovnitř, ale táta mě doběhl a donutil, abych tu boudu postavila. Poučení: Když je někdo líný, je to nepřijemné i jemu i ostatním. Moudrý člověk ví, že když bude líný, ničemu nepomůže.

NATALIA DAVIS, 3.E
(tvůrčí psaní na vylosované téma)

Obr

Byl jednou jeden Obr. Bydlel v horách, byl velký a silný a měl taky psa Roxiho. Jednou, když usnul, zdál se mu hrozný sen, že padá do sopky. A když se probudil, viděl, jak se na něj valí velký kámen. Spadl mu na nohu. Obr to hrozně bolelo. Roxi ho uslyšel a rozběhl se za ním. Nakonec mu Roxi pomohl a Obrovi se noha nakonec uzdravila.

ELEN TVRDKOVÁ, 3.E

Vypadlý zub

Ahoj, já jsem Tonda. Tento příběh se stal ve městě a bylo to tak: chodil jsem po městě a myslel, že pojedou domů. A pak se to stalo, vypadl mi zub. Řekl jsem si, že asi musím jít za zubařem. Šel jsem tedy tam, Když jsem došel, zazvonil jsem, ale nic se nestalo, šel jsem pryč. Už jsem stál na zastávce. Přijel autobus a v něm byl zubař. Řekl jsem mu, že mi vypadl zub a všechno dobře dopadlo.

ALEŠ WURST, 3.E

Holokaust.....

Nedávno jsme se zúčastnili přednášky s názvem Za hvězdou Davidovou na téma holokaust. Přednášela nám paní Michaela Vidláková, která si tuto dobu jako židovské dítě zažila na vlastní kůži. Vyprávěla nám, jak kvůli Hitlerovi byli všichni Židé nuceni žít v naprosto nelidských podmínkách, například mohli chodit jen do jednoho obchodu pouze v určitou dobu. Bylo to večer, takže to, co potřebovali ze všeho nejvíc, už bylo obvykle vyprodané. A když už se jim podařilo nakoupit, museli domů s taškami chodit pěšky, což bylo většinou daleko. Tramvají mohli jezdit jen v posledním vagonu, ale když bylo plno, nakonec stejně museli vystoupit a dojít pěšky, později už však nemohli ani to. Mně například toto přijde dost nelidské, omezovat základní lidská práva takovými způsoby, jako rozhodování o tom, v jakém obchodě smíš nebo nesmíš nakupovat, či jak se lidé smejí či nesmejí přepravovat.

Od paní Vidlákové jsme se také dozvěděli, jak probíhal transport do židovského městečka Terezín. Mohli si s sebou zabalit maximálně 50 kilogramů věcí na osobu, což ale spousta lidí neuneslo, zejména ti staří nebo děti. Také k přepravě tolika věcí bylo potřeba místo, kam je dát, a ne všechno se vleze do menšího batůžku. Muselo se hodně přemýšlet o tom, co si s sebou můžete vzít a co ne.

V případech, že jste měli být transportováni jako celá rodina, jste si s sebou mohli dovolit zabalit i nějaké ty „zbytečnosti navíc“, které by se mohly hodit, ovšem takové ty důležité věci, bez kterých by se běžný život neobešel, byly samozřejmě baleny přednostně.

Myslím, že ono zabalit si někam, kde nevíte, co vás čeká, ani jak dlouho tam budete žít, dá dost práce, i když jste dospělí, natož pokud balíte pro dítě, u kterého se dá předpokládat, že poroste. Navíc já jako člověk, který se neumí pořádně zabalit ani na víkend k babičce, bych takový stres a odpovědnost za balení zažít nechtěla.

Od paní Vidlákové jsme se také dozvěděli zábavnou historku o tom, jak se z ní stala Eva. Nacistům se totiž celé její jméno (Michaela Vidláková) zdálo moc dlouhé. A jméno Eva je přeci mnohem kratší! Také nám na fotce ukázala kartičku s číslem, podle které byla zapsaná a seznamu. Pak už jsme poslouchali jak o předvídáních a logických faktech, jako například o tom, jak v Terezíně probíhala hygiena (v podstatě neprobíhala), jaké tam byly životní podmínky, jaké to tam bylo a tak dále. Také jsme však zjistili, že paní Vidláková je ve své podstatě neuvěřitelný šťastlivec. Ve stísněných podmínkách například přežila tyfus, aniž by to na ní zanechalo následky. Díky nemoci se také vyhnula transportu do Osvětimi, kde by, stejně jako většina terezínských dětí, zemřela v plynové komoře ještě v den příjezdu.

Myslím, že paní Vidláková je nejen dítě štěstěny, ale především velmi silná osobnost. Dle mého názoru by totiž jen málokdo byl schopen otevřeně mluvit o tom, jakých hrůz byl svědkem, natož aby se vracel na místo, kde málem přišel o život, jen proto, aby položil věnec a zapálil svíčku za ty, kteří to nepřežili.

KATEŘINA CIHLOVÁ, 9.B

